

Európa megmentése

2016 augusztus 12. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Itt, Magyarországon már tragikus módon megtapasztaltuk, milyen az, amikor elszabadulnak az indulatok, és magukat „igazságosztóknak” képzel? emberek a tehetetlennek mutakozó állam helyett kezdenek cselekedni.

„Bel?le n?ttem én,
mint fatörzsb?l gyöngé ága”
(Radnóti)

Az úgynevezett cigánygyilkosságokról van szó, arról a tragédiasorozatról, amelynek mélyén a cigányokkal kapcsolatos ?szinte beszéd er?szakos elfojtását kell keresnünk. Húsz év telt el Magyarországon abban a kötelez?vé tett hazugságban, hogy a magyarországi cigányokkal nincs semmi probléma, vagy ha igen, az kizárólag a többségi társadalom el?ítéletességében és rasszizmusában keresend?. Ahogy n?tt az átlagember mindennapi tapasztalata és a kötelez?en el?írt nyilvános beszéd közötti szakadék, úgy n?tt a feszültség a társadalomban – ez a feszültség adta meg az utolsó lökést a gyilkosoknak.

Magyarország szerencséje, hogy a cigányság, noha a hétköznapiakban gyakran agresszívnek mutatkozik, alapvet?en, strukturális értelemben békés, pontosabban a béke fennmaradásában érdekelt. Ezért a cigánygyilkosságokra nem következett etnikai alapú visszacsapás, amely az etnikai összecsapások eskalációját is el?re vetíthette volna.

Nyugat-Európa muszlim lakossága, akár a most érkezettek, akár a régóta itt él?k nem ilyenek, hanem jól szervezettek és militánsok. És ennek egészen hátborzongató következményei lehetnek. Mert ha bekövetkezik az, hogy a nyugati államoknak a terrorral szembeni tehetetlenségét, a médiára kényszerített kötelez? hazugságot, az ?szinte nézetek nyilvánosságra kerülésének elfojtását látva önkéntes „igazságosztók” lépnek a színre, és európai muszlimok elleni gyilkosságok esnek, erre szinte biztosan megtorlások következhetnek, aminek folyamányaképpen nyílt fegyveres etnikai konfliktusokba sodródhat fél Európa.

Milyen vulkán készül itt kitörni? Hogyan juthattunk idáig? A világ mindmáig legbékésebb, legbiztonságosabb földrésze hogyan juthatott el az etnikai polgárháború küszöbéhez? Legalább erre a kérdésre próbáljunk meg választ találni.

A kultúrák katasztrófával fenyeget? konfliktusaival Európa nincs egyedül. Az Egyesült Államok lakossága nem kisebb kulturális válságként éli meg az afroamerikaiak ellen, rend?rök által elkövetett gyilkosságokat, majd az erre válaszul következett rend?rgyilkosságokat. Az emberek idáig el sem tudták képzelni, hogy ilyesmi megtörténhet. Válaszokat keresnek a kérdéseikre – de még mindig nincs bátorságuk megadni a válaszokat.

Bár mindnyájan tudjuk, számunkra, európaiak számára mindig megdöbbsent? belegondolni, hogy az USA egészen a közelmúltig, a hatvanas évekig olyan apartheidrendszert tartott fenn, amely Európában még a 18. században is elképzelhetetlen lett volna. Az USA lakosságának jelent?s része személyes élményként emlékszik azokra az id?kre, amikor a „színesek” az éttermekben nem mehettek a fehéreknek fenntartott vécékbe, a buszon nem ülhettek a fehéreknek fenntartott ülésekre, nem járhattak a fehéreknek fenntartott egyetemekre és így tovább.

A polgárjogi mozgalmak elsöpörték ezeket a tilalmakat, törvény el?tt minden ember egyenjogúvá vált. A kulturális különbségek azonban nem engedelmekedtek a jogszabályoknak. Az Egyesült Államokban olyan afroamerikai szubkultúrák jöttek létre, maradtak fenn, s?t er?södtek, amelyek éles konfliktusban álltak és állnak a mai napig a többségi kultúrával. Szögezzük le: nem „fajokról”, nem rasszokról, nem genetikai származásról van szó, hanem kultúráról. Ez a milliókat magába foglaló afroamerikai szubkultúra mélyen át van itatva az agresszióval, a drogokkal, a munkakerüléssel és a kriminalitással. Noha nem homogén, sokkal inkább rétegzett, alapvet?en mégis él?sköd? roncskultúra, amely nemcsak a saját tagjainak életét rombolja, hanem a többiekét is.

Ez tény. Ennek a ténynek a kimondása azonban a liberális elit által támogatott fekete polgárjogi mozgalmak követelésére tilalmassá vált. Megszületett a politikailag korrekt, a pízí fogalma – amelynek következtében bizonyos tapasztalatok, vélemények és tényadatok közbeszédbe emelése lehetetlenné vált. Aki mégis megpróbálkozott vele, azt a liberális elit azonnal nácinak bélyegezte, megszégyenítette, kiközösítette, szellemi autodaféra küldte.

Akik a pízí gyakorlatának bevezetését követelték, abban bíztak, hogy általa az el?ítéletek megszüntethet?k és a kultúrák közötti konfliktusok felszámolhatók, de legalábbis minimalizálhatók. Ám nem ez történt. Az történt, hogy az

emberek megtanulták: bizonyos tapasztalataikat, véleményüket, tényszerű ismeretüket nyilvánosan nem mondhatják ki. Magyarán megtanultak hazudni. Egy egész ország megtanult hazudni. És közben gondolták, amit gondoltak – anélkül, hogy ezeket a gondolatokat a nyilvános, szinte közbeszéd próbájának vethették volna alá, hogy megmérhették volna a súlyát és értékét a mások gondolataival való összevetésben.

Amit néhány fehér rendőr a közelmúltban az Egyesült Államokban elkövetett, az hátborzongató gyilkosság. Fegyvertelen, semmilyen agresszív szándékot nem mutató, vagy éppen tökéletesen ártalmatlanított, földön fekvő feketét lőttek agyon az ellenőrzés során. Akinek esetleg van afroamerikai ismerőse, megtudhatja tőle: igen, így megy ez, egy feketének egy rossz mozdulatot sem szabad tennie, ha fehér rendőrök ellenőrzik, legokosabb, ha úgy viselkedik, mint egy lassított filmfelvétel, még a földre se hirtelen feküdjön.

De vajon azok a fehér rendőrök miért váltak gyilkosokká? Milyen feszültség robbant ki belőlük ilyen szörnyű módon? El sem lehet kerülni a feltételezést, hogy az egyik, nem is a legkisebb tényező a kibeszéletlenség. Annak a frusztrációja, hogy a roncsolt afroamerikai kultúrával kapcsolatos napi tapasztalataikat soha sehol senkinek nem mondhatják el, ha meg akarnak maradni rendőrnek. Nem beszélhetnek arról, amivel naponta szembesülnek: a drogosokról, az agresszióról, a bűnözésről, a szemükbe röhögő suhancokról. Hogy úgy kell megvédeniük a társadalmat, hogy még csak nevén sem nevezhetik a veszélyt. Jóraivaló emberek, az elfojtás szorításában így lesznek manifeszt rasszistává, és egy felzaklatott pillanatban így húzzák meg a ravaszt.

Amire aztán jön a visszacsapás, a hidegvérű rendőrgyilkosságok. Innen már csak egy lépés, hogy megjelenjenek az önkéntes fehér „igazságosztók”. És akkor Isten legyen irgalmas Amerikának.

A liberális pizsi húsz-harminc éve megakadályozza az amerikai társadalmat abban, hogy kibeszélje a problémáit, és azt hazudtatja vele, hogy etnikai békében él, nyitott és toleráns, mindenkiben csak a személyes kvalitást nézi. Pedig hogy ez mennyire nem igaz, arra két adat az amerikai kontinensről: Brazília lakosságának 48 százaléka, az USA lakosságának kevesebb mint 3 százaléka kevert rasszú. Egy ország, egy nép toleranciája és nyitottsága ugyanis nem a honos napilapok vezércikkeiből olvasható ki, hanem például abból, hogy a fehér apa adja-e a lányát fekete fiúhoz. Az USA-ban nem adja. Mert az már nem a pizsi területe, hanem a legszentebb magánélet.

Európa nem örökölt felszabadított rabszolgákat – helyette importálta a problémát. Elsősorban az egykori gyarmatosítók, akik nem érezték morális alapot arra, hogy egykori gyarmataik lakóinak országukba települését megakadályozzák – viszont nagyon is örültek az olcsó munkaerőnek, amellyel bármilyen piszkos munkát el lehetett végeztetni. A németeknek már gyarmati múlt sem kellett, az olcsó, mindenre kapható munkaerő ideológia nélkül is jöhetett. Nyugat-Európa több tízmillió szolganépeséget importált – a velük érkezett kulturális feszültségek felszínre kerülését viszont az abszolút domináns helyzetben lévő liberális elit segítségével sikeresen megakadályozta. Az idegengyűlölet kifejezést, mint a minden más vélemény lebukozására alkalmas csodafegyvert nem a magyar liberális publicisták találták fel – a Lajtán túl már évtizedek óta sikerrel forgatták mindenki ellen, aki aggódni mert a saját kultúrájáért.

Ebben a hazug helyzetben érte Nyugat-Európát az eufemisztikusan migránsválságnak nevezett néparadat. Minthogy Európa népei képtelenné váltak saját biológiai önreprodukciójukra, egyre fogyott (és fogy ma is) a munkaerő, és egyre nőtt (nő ma is) a nyugdíjasok aránya, a nyugat-európai gazdaság teljes mértékben berendezkedett a folyamatos bevándoroltatásra, ugyanakkor a liberális elit teljes fegyvertetben állva képes volt elnyomni minden olyan hangot, amely a folyamat veszélyeire hívta volna fel a figyelmet.

Mára már közhely, hogy a legagresszívabb és legintoleránsabb irányzat a liberalizmus lett. Ez azonban önmagában kevés lett volna Európa morális megroppantásához, a háttérben szükség volt a nyers tőkekérdésekre is, amelyek a hosszú távú elnyomást mindenkor készek voltak feláldozni a rövid távú érdekek oltárán. Az olcsó munkaerő igénye és a pizsi diktátuma együtt, egymást támogatva már célt ért: a néparadat elterestében Európa gazdagon és erőteljesen, nyitott határokkal, értékek és tradíciók nélkül fogadta az ostromot.

Földrészünknek ráadásul volt, és a legtöbb országban ma is van még két hátránya például az USA-val szemben. Az USA kultúrája mélyen nacionalista, a nemzeti érzés támadása ott elfogadhatatlan. Emellett az USA kultúrája mélyen keresztény is, és miközben az ottani pizsi a minden vallás iránti nyitottságot hirdeti, a keresztény fundamentum megkérdőjelezése szintén elfogadhatatlan. Az európai pizsi azonban e kettőt is teljes erővel támadja, végső soron minden közösségi identitást elvitat (az európaiság mint alapidentitás éppen olyan illuzórikus, mint mondjuk a belga), és kizárólag az egyén jelentőségét fogadja el.

Ez a veszélye és egyben ez a gyengéje is, mert ezen a ponton kifordítható a sarkaiból. A közösségi identitás az egészséges lélek nélkülözhetetlen támasza. Bel?le n?ttem én, mint fatörzsb?l gyöngye ága – írja Radnóti, pontosan megfogalmazva azt, mit jelent a közösséghez tartozás. C. G. Jung még találóbb képet ad: a közös, folyamatosan létező kultúra a föld alatt meghúzódó gyöktörzs vagy szétterülő rizóma (párhuzamosan alkalmazza a két hasonlatot), a mulandó egyén pedig, ami ebb?l sokadmagával a földfelszínre hajt.

Ez a gyöktörzs vagy rizóma az, aminek a védelméről vagy feladásáról a migránsválság kapcsán szól most a vita. Az európai liberalizmus nem csupán feladná, nem csupán elnyesné az egyént a saját kultúrájával összeköt? szájakat, de a pízsi segítségével megakadályozza azt is, hogy hallassák a hangjukat, akik nem így gondolkodnak. Az elfojtás Európa nagyobbik felén még majdnem hibátlanul m?ködik. Az európai emberek egyre jobban féltik azt a kultúrát, amit az otthonuknak tekintenek, de még mindig nem merik világosan megfogalmazni ezt a félelmüket. A politikusok pedig makacsul kapaszkodnak korábbi tévedéseikbe, és mellé frázisokat pufogatnak.

Gyalázatos gaztett, mondja a francia elnök az öreg pap lemészárlására – ezt azonban a franciák maguktól is tudják, ehhez nincs szükség elnöki közleményre. Arról azonban továbbra sem hallanak semmit, hogy az állam hogyan védi meg ?ket a további gyalázatos gaztettekt?l. Hogyan védi meg Franciaországot. Hogyan védi meg azt a kultúrát, amelyre olyan büszkék, és amelyben olyan otthon érzik magukat. És ha valaki fennhangon felteszi ezt a kérdést, rögtön megkapja, hogy idegengy?löl?, akit csak egy lépés választ el attól, hogy náci legyen.

Valóságos horror, amit most Európának át kell élnie. Ezt már nem vitatja értelmes ember, legföljebb a német kormány helyettes szóviv?je. Nem az iszlám, hanem az iszlám körében, arra hivatkozva létrejött roncskultúra nevében támadják Európát, és senki nem tudja megmondani, a következő gyilkos hol és mikor csap le az ártatlan emberekre. A liberalizmus és a pízsi ezt már nem tudja eltagadni – ezért új taktikára számíthatunk. Most majd amellet fognak érvelni, hogy a tragédiához a migránsok körül felkorbácsoltt indulatok vezettek, és ha szép csöndben beengedtünk volna mindenkit, akkor senkinek nem jutott volna eszébe gyilkolni a befogadókat. Ez az érvelés természetesen hazug, hiszen a gyilkos indulatokat az arab tavasznak nevezett demokráciaexport szabadította el, és a bevándorlóknak feszülő beváltatlan, mert beválthatatlan remények miatti csalódás f?ti, nem pedig a magyar kerítés, a népáradás mögött pedig a globalizáció és a t?kéérdekek húzódnak, és addig tart, ameddig csak gátat nem vetnek neki. Az érvelés azért el fog hangzani, a liberalizmus tovább harcol majd saját pozícióiért.

Az emberek pedig egyre elkeseredettebbek lesznek, ahogy a szakadék egyre nő a valóság és a hivatalos közbeszéd között. Francia, belga, osztrák vidéki kiskocsmákban katonaviselt emberek kezdenek tanakodni azon, hogy nincs már mire várni, cselekedni kell. És el?veszik a szekrény mögül a régóta rejtegetett géppisztolyt.

Ez az, amit minden áron meg kell el?zni. A megelőzésnek pedig az első, elengedhetetlen lépése az igazság kimondása. Európa nem engedheti át a kezdeményezést a jog határait átlép?knek, mert abból világégés támadhat. Minden gondolkodó embernek bátorságot kell vennie arra, hogy akár a szellemi kiközösítést is kockáztatva szembeszálljon a liberális pízszel, és megfogalmazza azt, amit az emberek gondolnak. Akinek erre más módja nincs, a kvótanépszavazáson való részvétellel. Mert az nem valakik ellen irányul, hanem valakikért: értünk, akik itt élünk a békés, toleráns, ezerszínű Európában.

Bencsik Gábor -- www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló